

חسن בק היה מוכן לדבר, וכל אחד בישוב ידע זאת. קשר בין היישובים לא היה. משמעות נודע לנו שהולכים וקרבים החיפושים אצלנו.

או התגלה גם עניין הטעודות האוסטריות המזוייפות ואי אפשר היה להשתמש בהן יותר.

הינו חמשה בחורים שהחליטנו ערבית לפני בוא קבוצת חسن בק, להסתלך להרים ולמצוא מחסה עד יעבור זעם. היו אתי: תנחים וגלעדי מדגניתה שהתארחו בקבוצת הצערות. דוד באום שנגר זמנית במטולה, וחיים רזניק-רוזילי מבוגרי גמנסיה הרצilia שערך מהצבר התורכי אחורי קרב עזה. התמקמו במערה בהר מעלה למטולה. בלילה באה חייתה בוסל⁷⁷ עם חבר נוסף והודיעו שדבר מחייבנו נודע במושבה ועלינו להסתלך.

השם בבוקר ערכנו לצד האחר של ההר הצופה אל כפר גלעדי. עמדתי בתצפית, בערך בשעה עשר בבוקר ראייתי תכונה ליד ה策יף של כפר גלעדי. ראייתי את "הקומיסיה" - כך קראו להם - אוספים את כל הגברים ומובילים אותם. את ישראל גלעדי הובילו רכב על סוס, נראה התיחסו אליו בכבוד, ונוסף לואת היה אדם חולה. פתאום ראייתי שני שוטרים עומדים מעלי, קרוב מאוד. הודיעתי לחברים שכבו בין הסלעים. ומלכתחילה קמו כולם והתחילה לבrown. ירו עליינו מיד את מטה היריות הראשון. כעבור דקות אחדות מצאנו, דוד באום ואני, שהשוטרים יורים ישירות עליינו. רצנו, עליינו, ידנו, כאשר התרחקנו מהם מרחק מספיק החבאו את האקדחים שלנו והסתתרנו בין השיחים. חשבנו להגיע לכפרי המתואלים למצוא מחסה, אבל דוד לא יכול היה לrox יותר. הפחד היה שנטגלה על ידי הרועים שהסתובבו עם עדrijim.

נשארנו במקום יומיים. טperf גשם, הרעב הציק, וייתר ממנה הצמא. אני קדחתני בחום גבואה. ניסינו למצוץ טיפות הגשם מעל עלי השיחים. בלילה השני החלטנו לצאת מחייבנו ולהזoor הביתה. עברנו בשדה, מצאנו את עני האקדחים וגם מים מצאנו בשקע של סלע ושתיינו לרווחה. לא ידענו מה המצב במושבה.